

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 03.12.2023

KOLOSSENZEN 3:15-17 Nabetracting HA

Votum + zegengroet

Gezang 35:1,2,3

Gebed

Psalm 60:1,2,3,4,5

Lezen Kolossenzen 2:6-7

Kolossenzen 3:1-14

Tekst **KOLOSSENZEN 3:15-17**

Bediening van het Woord

Psalm 56:1,2,3,4

ApGelBel, art. 1; Gezang 2:2,3,4; artt. 8-12

Gebed

Inzameling van de gaven

Psalm 105:20,21

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

“Dalfsen (...), wát een gemeente!”

Na de vorige keer, toen ik hier mocht preken over de verzen 12 tot en met 14, toen zei iemand zoiets tegen mij. “Dalfsen (...), zo'n goede manier van met elkaar omgaan hier! Echt een gemeente waar je thuis kunt zijn!”

En dat was vanmorgen nog weer op een meer bijzondere manier, met dat sámen aan de tafel van de gastheer Christus. Dan is het helemaal dat je zegt: “Dalfsen, wat een gemeente!”

Eten en drinken, bij Hém aan tafel.

Maar dan laat Jezus Christus Zijn apostel Paulus nog méér schrijven.

Er komt nog een bevel.

Dan is het even opvallend dat woordje ‘en’, aan het begin van vers 15.

Het betekent: nog niet alles is gezegd, er komt nog meer. Ook dit.

En ik wil u vanmiddag het Woord van de Heere laten horen onder het thema:

God beveelt ons, die bij de Gezalfde mogen horen, dat wij dankende gelovigen moeten zijn, dankend

1) om de vrede van God vers 15

2) met het Woord van Christus vers 16

3) in ons hele hebben en houden vers 17

1) Hoe begon de apostel zijn brief?

Hij begon met: 'genade zij u en **vrede** van God'.

En nu weer, over diezelfde vrede. Dat cadeau dat God geeft, dat het goed is met Hem. Dankzij de Gezalfde. Het is die goede verhouding met God, maar het heeft z'n uitwerking dan ook in die goede verhouding onderling. En in nog heel veel andere dingen, ook hoe het in je eigen hart is.

Die vrede die moet aldoor de controle hebben, over hun harten, over hun leven. Die moet, je kunt het ook anders zeggen, die moet de regie voeren.

Want als de Herziene Statenvertaling zegt: 'heersen', dan kun je het beste denken aan een scheidsrechter. Zoals je dat bij sporten hebt, volleyballen, voetballen. De scheidsrechter, je zou zeggen, 'heerst'. Ja, hij bepaalt, hij maakt het uit, deze bal is in, die bal is uit. En wat hij zegt, zo is het. Hij ziet alles. En dan neemt hij zijn beslissingen.

En zo moet die vrede van God in ons leven het voor het zeggen hebben. Vrede van God.

Dan denken ze in Kolosse ook meteen even: 'o, dus niet de vrede van de keizer'. Want die liet zich daarop voorstaan. Op de Pax Romana, waar hij voor zorgt, de Romeinse vrede.

Nee, was misschien toen geen oorlog, maar echt vrede heeft de keizer nooit gebracht. Net zomin als wij vrede krijgen via onze regeringsvorm, de democratie. Waar is vrede te vinden??

Nee, het is hier die antithese, die tegenstelling.

De échte vrede komt alleen bij God vandaan.

En laat dát dan ook bepalen wat goed is.

Laat die vréde uitmaken, wat je denkt, wat je zegt en wat je doet.

Dán, want het gaat nog steeds over die gemeente van Christus in Kolosse, dan komt voor elkaar welke bedoeling God heeft met die gemeente.

Dan krijgt dat ook verder z'n uitwerking.

We zijn daar telkens bij begonnen, die verzen 6 en 7 van hoofdstuk 2, dat wandelen, dat leven in verbondenheid met Christus.

Dat is op zich een wat vage uitdrukking misschien. Maar juist omdat de apostel dat in de rest van de brief uitwerkt, wordt het heel concreet.

Het gaat h́ier over, het gaat dáárover. Het gaat over je leven, zo van alledag.

En dan heeft een gemeente, levend vanuit die vrede, het ook werkelijk goed met elkáár. Want dan is Christus het Hoofd, hoofdstuk 1: 18-20. En dan is de gemeente Zijn lichaam. Zelfs, één lichaam.

Nauw aan elkaar verbonden.

Dat kunnen wij natuurlijk horen als van: 'ja, dat is nogal logisch. Dat moet zo. Dat is ook niet zo'n probleem. Tenminste niet hier in Dalfsen,

Ja, maar dan moet je even terugdenken aan die situatie in Kolosse. Daar was me dit toch een bevel!

Eén lichaam!

Want die mensen die waren zo verschillend. Zij die bij elkaar in dat huis, de gemeente van Christus vormden.

Voordat ze de verkondiging hoorden, en gingen geloven, hadden ze helemaal niks met elkaar. Gingen ze ook totaal niet met elkaar om.

Joden en Grieken, besnedenen, onbesnedenen.

U weet wel, de één komt niet bij de ander in huis.

Barbaar, Scyth. Dat waren van die rauwdouwers. Die had je toch liever niet bij je op bezoek.

Slaaf, vrije.

Slaaf, een stuk bezit. Die nodigde je toch niet uit om eens een keer bij je thuis te eten?

Ze hadden **niks** met elkaar.

En dan komt het Evangelie! En dan gaan al die verschillende soorten mensen geloven.

En vanaf dat moment móeten ze om elkaar geven.

Móeten ze samen optrekken.

Komt, -de Catechismus was er natuurlijk toen nog niet-, maar dan komt de inhoud van die Catechismus aan de orde. Vraag en Antwoord 55: 'iedereen moet de gaven die hij / zij gekregen heeft, gebruiken voor de ander. En dan ook nog gewillig, en dan ook nog met vreugde!'

Dat was in Kolosse, en daar had het ook te maken met het avondmaal, want daarin werd die eenheid van de gemeente immers het meest duidelijk. Want daar zaten ze naast mekaar, de slaaf en de vrije ...

Wat zal dat in het begin onwennig geweest zijn.

Komt hier denk ik niet gauw voor, maar stel je voor dat er een volbloed Chinees binnenkomt. Die nog helemaal in die Chinese cultuur zit.

Dan moeten wij ook even wennen.

Of iemand uit Afrika.

Wij zijn langzamerhand wat gewend. En misschien waren ze in Kolosse ook wel gewend aan van alles en nog wat.

Maar in de geméente, in Kolosse, is dat dus echt nogal een bevel, via de apostel Paulus!

Maar het is voor u net zo góed een bevel!

Het kan hier zo goed zijn als wat, maar het blijft een bevel.

Want wij zijn allemaal stuk voor stuk mensen die leven in een wereld waarin iedereen druk is met zichzelf.

En dat heeft ook ons heel makkelijk te pakken.

En het tweede is, het is dan wel Dalfsen (...), maar het is Dalfsen (...) én omgeving, we zijn streekgemeente. En dat heeft ook zijn eigen beperkingen, voor wat betreft dat één zijn. Ook voor u blijft het een opdracht, een bevel van de Heere, om zo met elkaar bezig te zijn, om zo te werken aan die eenheid, dat er steeds meer van terecht komt.

En vooral de broeders diakenen hebben dan speciaal de opdracht om dat aan te sturen, om dat te stimuleren, om dat te bevorderen, om daar op een goede manier het voortouw in te nemen.

En als de apostel dat gezegd heeft, dan lijkt het een beetje een losse flodder, als er dan nog even achteraan gezegd wordt: 'en dankbare mensen moeten jullie zijn!'

Waar slaat dat nou op?

In de eerste plaats, het woordje 'en' kun je ook lezen als een dubbele punt / ':':

Dat in die eenheid van de gemeente bezig zijn, dat is een bewijs van: we zijn dankbaar bezig.

En die woorden hebben ook weer te maken met gewoonten daar en toen, in dat grote Romeinse Rijk, daar in Kolosse.

Nu wordt het misschien een beetje lastig voor de kinderen.

Maar als je het niet helemaal snapt, gewoon thuis nog een keer vragen: "wat bedoelde de dominee eigenlijk?"

En dan leggen papa of mama dat thuis nog wel een keer goed uit.

Je had in die tijd de gewoonte dat sommige rijkere mensen, die noemden ze, dat waren 'patronen'. Iemand was een 'patroon'.

Een raar woord natuurlijk, want wij denken dan aan naaien en knippen en dat soort dingen.

Nee, iemand héét, hij ís een patroon. Dat is ook een ouderwets woord trouwens wat je hier in Nederland ook wel kon gebruiken voor 'iemand die een ander aan het werk heeft'.

Een rijk iemand, die had vaak een heel aantal 'gewone' mensen met wie hij verbonden was.

Hij dacht om hen. Hij gaf ze bijvoorbeeld werk. En als het moeilijk was, dan kregen ze van hem ondersteuning. En als ze het niet precies wisten dan konden ze naar hem toe voor advies.

In heel veel dingen hadden 'gewone' mensen, die dus niet zo rijk waren, die vaak krap zaten, die hadden te maken met hun 'patroon'.

Maar als je dan zo'n patroon had, dan was je ook verplicht om tegenover hem een 'dankbaar' mens te zijn.

Kijk, en dan zit je dus bij wat Paulus hier zegt.
Tegenover zo'n patroon, een dankbaar mens zijn.

Bij de verkiezingen, als die man zich kandidaat stelde voor de gemeenteraad, dan was je verplicht om op hém te stemmen.

En als die man wat had in zijn huis dat er geklust moet worden, dan kon je er niet onderuit, dan moest jij meehelpen met klussen.

Als die op de één of andere manier een beroep op je deed, dan moest je meedoen.

En nu terug naar: 'wees dankbare mensen'.

Want nu is als het ware Christus, de Gezalfde, DE Patroon.

Hij, Die álles voor je over had!

Hij, Die volledig garant staat!

Hij van Wie de adviezen altijd heel erg waardevol zijn!

Hij, Die volmaakt beschermt!

En al die andere dingen meer.

'Als gelovigen', zo moet de apostel schrijven, 'wees nu dankbare mensen ten opzichte van Hém.'

Zeg een keer niet 'E-V-D' (*Ellende, Verlossing, Dankbaarheid*), maar 'D-V-E', dankbaar omdat je verlost bent uit de ellende door Christus. Laat het zien, die verbondenheid met Hem.

Vrede van God. Vrede met elkaar. En laat dat horen.

2) Dan komen we bij het tweede.

God beveelt ons, die bij de Gezalfde mogen horen, dankende gelovigen te zijn, met het Woord van Christus.

Dat is vanaf vers 12 nu de derde opdracht.

Het Woord van Hem, het Woord over Hem, het Evangelie dat naar jullie is toegekomen, dat hebben jullie aangenomen. Dat staat al in hoofdstuk 1:6-7.

Epafras die kwam het zeggen.

't Was helemaal nieuw voor jullie.

De Heilige Geest werkte. En jullie zeiden: "ja, dit is het!"

En daarom, nu het zo is, dat jullie bij Christus horen, nu moet het Woord van God bij jullie inwonen.

Dat Woord moet maar niet een logé zijn.

Een logé die komt, en dan is iedereen ook blij als die weer gaat. Want die moet er niet altijd zijn.

Maar het Woord van God moet een altijd blijvende bewoner zijn, zeg maar, van je levenshuis, in je levenshuis.

Dat dat Woord bepaalt hoe je leeft, waar je ook maar bent, waar je ook maar mee bezig bent, wanneer je ook maar bezig bent.

En dan schrijft Paulus zelfs: in de rijke mate, overvloedig, royaal.

Niet: een beetje beknibbelen. Zo van, 'ja, ik weet wel wat het Woord van God zegt, maar het komt me nou even niet zo goed uit. Dus ik sla nou even een paar bladzijden over. Of: ik sla een paar verzen over. En dan ga ik weer verder.'
Nee, álles van dat Woord! Royaal!

En dan kijk ik u weer aan, en dan zeg ik: 'ja, natuurlijk zegt u, die vanmorgen hier gegeten en gedronken hebt, natuurlijk zegt u: "zeker, dat moet, het Woord van God!"

Maar waarom kwam u vanmorgen?

U moest het van Christus hebben, want u had, toen u over uzelf was gaan nadenken, weer eens een keer geconstateerd: 'ja, wijzelf redden het niet. Van ons kun je het niet verwachten, bij ons gaat het zo vaak mis. En dan is Hij het weer!' U kwam om gesterkt en gevoed te worden. Verkwikt en gevoed, zoals in het formulier staat, juist daarom kom je.

Om dan verder te gaan. En wéér je vast te houden aan dat Woord van, en over Christus. Dat is immers: gelovig leven. Áltijd door op Jezus Christus letten. Want geloven, dat is, dankzij Hem -en dankzij Hem alléén- vaste grond onder de voeten hebben. En geloven, dat is dankzij Hem telkens weer vragen om de Heilige Geest en Zijn werk.

Het Woord.
Het Woord moet ons leven bepalen.
Dat is dus: luisteren, lezen, luisteren, lezen.

Daarom denk ik dat vanmorgen de kinderen ook in de kerk geweest zijn. Jullie mochten nog niet naar voren lopen. En nog niet gaan zitten aan de tafel. Nog niet eten en drinken. Maar, jullie mochten en jullie konden heel goed **kijken**. En jullie konden misschien nog wel beter: **luisteren**. Want wat de dominee zei: "de Heere Christus, voor ons". Ja, denk maar aan die bijzondere woorden: "**tot een volkomen verzoening van al ónze zonden**". Dat was niet alleen voor de mensen die daar aan tafel zaten, maar dat was ook al voor de kinderen. Dat het helemaal weg is, al dat verkeerde, vanwege het lijden en sterven van de Heere Christus.

En als de apostel zijn bevel schrijft in opdracht van Jezus Christus, dan betekent, elk bevel ook: blijf bidden!
Want goed reageren op het Woord van God, dat kunnen wij niet zelf regelen. Maar dat is heel bewust blijven vragen: "Heilige Geest, werkt U in mij de goede reactie op dat Woord".

Nog steeds ziet de apostel die hele gemeente voor zich. Nou ja, da's niet helemaal eerlijk gezegd, want bij het begin van de behandeling van de brief aan de Kolossenzen heb ik gezegd: Paulus is daar nooit geweest.

Dus hij kent die mensen niet, hij kent die gemeente niet. Maar zeg het dan maar zo: in gedachten ziet hij daar die gemeente in Kolosse. Jezus Christus die hem de opdracht geeft, ziet al Zijn gemeenten, ook die hier in Dalfsen en omgeving.

En dan komt er nog iets bijzonders bij.
Want op welke manier gaat dat Woord nu je leven sturen?

En dan staat er: 'terwijl jullie elkáár onderwijzen en terechtwijzen of aansporen'.
Terwijl jullie dat doen, tegenover elkáár. Op een wijze, op een gelovige manier.

Wat dan opvalt in het geheel van die brief, in hoofdstuk 1:28 daar staat, dat terechtwijzen en onderwijzen, dat dat het werk is van de apostel. Paulus is daarmee bezig.

Maar nu, in deze tekst, wordt het de opdracht voor iedereen in de gemeente!
Iedereen moet daarin bezig, om het tegen elkáár te zeggen.

En de ene keer is dat onderwijzend. En de andere keer is dat vermanend.

Om het tegen elkaar te zeggen: "vergeet het nou nooit, Christus is álles!"

Dan hoef ik dat verder niet te koppelen aan het avondmaal, dat kunt u zelf wel doen.
Christus is álles!

En dan is het zo bijzonder, ongeveer 100 keer in het Nieuwe Testament vind je dat woordje: 'elkaar'. Dat wordt zó benadrukt!

Opdat binnen de gemeenten die van Jezus Christus zijn, de één de ander niet alleen maar ziet staan, maar de één ook met de ander omgaat.

Hier, vanmorgen, zag je elkaar op een speciale manier.

Niemand viert avondmaal alleen maar voor zichzelf. Natuurlijk heeft het te maken met je persoonlijke leven. Je komt als gelovige. Ieder voor zich.

Maar je viert het met elkáár. Samen.

Ik noemde dat net al: 'tot een volkomen verzoening van al ónze zonden', zegt de dominee dan.

En dan komt er een toespitsing. En dat is iets waarvan we ons toch wat meer bewust mogen worden, broeders en zusters.

Dat wij al zingend, dan staat er 'de Psalmen, de gezangen en de geestelijke liederen'.

Dat moet hoofdletter 'G' zijn, Geestelijke liederen, want het gaat om liederen die door de Geest ingegeven zijn.

Kijk, als wij zingen, dan loven wij God. Of wij klagen tegen God. Of wij belijden Zijn grootheid, Zijn macht. Of ...

Wij hebben net Psalm 60 gezongen, en er staat een verhaal eigenlijk boven, in wat voor situatie dat is: een stukje geschiedenis, over oorlog en moeite. En dan wordt God daarbij betrokken.

Maar waar het dan hier om gaat dat is dit, dat u ook al zingend **elkaar aanspreekt**, of moet ik zeggen 'aanzingt', dat woord bestaat natuurlijk niet, maar u begrijpt wel wat ik bedoel. Je zingt elkaar de dingen aan.

Je laat het elkaar, en dat is voor de kinderen net zo goed als voor de grote mensen, je laat het elkaar horen wie de Drie-enige God is. Wat Hij doet. Hoe groot Hij is. Hoe machtig.

'Dankt, dankt nu allen God!', dat zing je tegen elkaar.

Want het kan best zo zijn dat er hier iemand is, van wie de situatie zo is, dat hij zegt: "ik ben aan het danken helemaal niet toe. Het is allemaal bagger en ellende in mijn leven. En ik weet ook niet meer hoe het verder moet."

En dan komt die in de kerk. En dan hoort hij: 'dankt, dankt nu allen God'.

En misschien kan hij dat op dat moment helemaal niet, maar hij wordt er zo bij getrokken.

Dat is met heel veel andere Psalmen net zo.

Elke keer als u zingt: 'looft de HEERE', dan zeg je dat ook: jullie moeten de Heere loven.

En dat wil misschien niet dat je dan die andere aankijkt, dat kan ook wel heel lastig zijn, maar het is om **elkaar** daarin verder te helpen. Om elkaar daarin te steunen in de situatie van het leven. Vergeet het niet, zóo is onze HEERE!

Zó bezingen wij Hem. Zó is Hij ook nu.

Niet alleen maar, want PSALM 60 dat was David, en toen. Ja, maar er stonden best een aantal dingen in waarvan je kon zeggen: 'hé, dat gaat over mij'.

Of het gaat over: ik hoop dat die broeder en zuster ..., ik wil het voor hem of haar zingen, want volgens mij heeft die dat heel hard nodig.

En dan zingen we straks Psalm 56. En dan moet je dat eens op die manier doen, dat je de woorden van God, -in de berijming dan wel-, maar dat je die zingt ook met het oog op elkaar.

Zingen is best moeilijk, om dat goed te doen.

Het is heel makkelijk om gedachteloos te zingen. Want wij kennen een heleboel verzen.

En misschien zijn er wel kinderen die nog meer verzen kennen dan grote mensen.

Wij kennen een heleboel verzen, die kun je zo uit volle borst zingen. En dan ben je klaar, en dan denk je: 'hé, wat heb ik eigenlijk gezongen?'

Zingen met je verstand erbij dat is best lastig.

En daarom die opdracht, als dankende gelovigen, oog hebben voor elkaar ook, in dat zingen.

Zing elkaar er moed mee in.

Zing elkaar troost toe.

Zing zo tot elkaar en jaag dan de satan bij jezelf, maar ook bij die ander weg.

Zing het, luid en duidelijk, straks Psalm 56: "*ik zal op Hem wiens woord ik prijs vertrouwen.*"

Dat is niet: 'o, wat ben ik goed, dat doe ik wel even.'

Nee, ik zal op Hem vertrouwen. En ik zing dat uit, opdat iedereen dat doet.

Even een puntje eigenlijk los hiervan.

Je kunt hele uitgebreide discussies gaan voeren over wat dat nou precies zijn, die Psalmen en die gezangen en die Geestelijke liederen.

Ik ga daar aan voorbij.

Voor mij gaat het om te zingen liederen die de HEERE goed vindt.

En hoe dat allemaal verder precies ingevuld wordt, dat laat ik helemaal zitten.

3) Dan het derde.

God beveelt ons die bij de Gezalfde mogen horen, dat wij dankende gelovigen moeten zijn, in ons héle hebben en houden.

Hoeveel uur zitten we in de kerk in de week?

Als ik kom, wat langer. En als het avondmaal is, dan duurt het wat langer.

Maar, zeg maar twee á drie uur in de week.

Bepaald geen vierentwintig uur per dag.

En ook geen 168 uur per week.

En dat is maar goed ook.

Want van de erediensten uit, gaat u het leven weer in. Dat werd vroeger wel eens genoemd: het volle leven weer in.

En dan is er weer van alles en nog wat.

Morgen is het weer voor heel veel mensen dat het druk is. En dit en dat moet gedaan.

Gevoed en verkwikt.

Christus is alles.

Morgen ook!

Dankend gelovig zijn, zodat er aan je gemerkt kan worden, van Wie je er één bent.

Dat is van die preek van hoofdstuk 3:1-4, 'van Wie ben je er één?'

Vanuit het avondmaal, denk maar aan het formulier, met hart en mond de lof van de Heere verkondigen, van nu aan tot in eeuwigheid.

Ga daar maar mee de week in.

Op álle dingen van het leven moet als het ware het stempel staan: ook dit heeft te maken met, ook dit hoort bij, Jezus, de Gezalfde.

En hier staat dan, da's ook weer opvallend, de **Heere** Jezus.

Uw Heere. Hij die het te zeggen heeft. Zijn wil, waarvan u hier beleden hebt, die doe ik graag.

En dan komt ook in vers 17, en dat is de derde keer dan in die drie verzen, 'dankend'.

Dankend God de Vader, die ook onze Vader is.

Zo mag de gelovige dat zeggen.

De gelovige, verbonden aan Christus.

En dan hoeft het ook niet dat u de hele week in de kerk zit.

Maar dan wordt uw hele leven: ere-dienst, eren en dienen.
Of, anders gezegd, en dat kunnen de kinderen ook onthouden. 'Danken is geloven', en
'geloven is danken'.

AMEN